

ράβι — άπαρabiαστο Αυστριακό έδαφος — ο Γαζής, για να τον πιάσει ως έπαναστάτη γκαουρόη! 'Η τύχη του ήταν πειά γνωστή: Θά τον έφεραν στο Διοικητή της Σμάρνης, ο όποιος, έπειτα από σύντομη διαδικασία, θά τον κρεμόσει.

Εύτυχως ο Αυστριακός πρόξενος είχε χριστιανική ψυχή. Μόλις έμαθε τον κίνδυνο, κατέβηκε στο λιμάνι και διέταξε τον Κανέλλο να κάνει άμέσως πανιά για τή Σιάαθο, όπου και να ξαναφέρει τον Γαζή, και ο Κανέλλος άναγκάστηκε να συμμορφωθεί με τή διαταγή.

"Ετσι πέρασε όλη τή ζωή του ο "Ανθίμος Γαζής, άγωνιζόμενος και κινδυνεύοντας για τήν πατρίδα. Μιά μέρα ένας μαθητής του έλεγε ότι χωρίς αυτόν ή Φιλική 'Εταιρεία θ' άποτύχαινε από τή πρώτη τής βήματα.

— Σε κανένα άπ' τους άλλους πού έφάνηκαν στην αρχή ως μοχλοί τής 'Εταιρείας, ή 'Ελληνική κοινωνία δεν έδωσε τόσο σπουδαίοτητα, όση σε σένα, Διδάσκαλε, συνέχεια ο μαθητής του Γαζή.

— Πάψε, τού ειπε τότε ο Γαζής, πάψε να βλασφημής κατά των έργων τής Θείας Προνοίας! "Ο,τι και άν εκάναμε, είτε εγώ, είτε οι συνάδελφοί μου, ως έταίροι ή άγωνιστάι, ήταν έμπνευσις και έργο τής Θείας Προνοίας, και τίποτα δεν θά κατορθώναμε χωρίς τήν έμπνευση αυτή.

"Όταν ο 'Ιω. Καποδίστριας κατέβηκε στην 'Ελλάδα και ανέλαβε τήν κυβέρνησή της, έ Γαζής θέλησε να παρουσιαστή στον άλλοτε φίλο του — με τον όποιον συνέφαγε τόσες φορές σκορδαλιά — και να τον συγχωρή. "Αλλ' οι έξρισμένοι φραγκοέλληνες τής Γραμματείας του έδωσαν να έννοηση ότι για να μιλήση στον Κυβερνήτη, ήταν ύποχρεωμένος να τήρησή όλες τις διατυπώσεις αλλοκήνης έθιμοτυπίας. 'Ο άφελής κληρικός έμεινε κατάκληκτος, έφυγε άγανακτισμένος και όταν έφτασε στο κατάλυμά του έπεσε απόπληκτος. Αυτό συνέβη στις 28 Νοεμβρίου 1828.

Από τήν πολυάρθρη πατριική οικογένεια του 'Ανθίμου Γαζή μία μόνη άνημέρα του τον ακολουθήσε στις περιπέτειες τής ζωής του. "Ηταν μία πολύ όμορφή κόρη, σεμνή και πολύ μορφωμένη. Λόγω τής ύπολήψεως του Γαζή, πλούσιοι και περιφρημοί όπλαρχηγοί τήν είχαν ζητήσει σε γάμο. Ακόμη και ο γυνός μιάς άριστής άθηναϊκής οικογενείας, ο Σωτήρης Βεροσής, ο όποιος όμως είχε ένα ποδί. 'Εντούτοις, ή όμορφή κόρη έδωσε τήν προτίμησή της στον μονόποδα, στον όποιον ο θεός της έτρεφε έξαιρετική εκτίμησι για τήν ευγενική του καρδιά και για τή χριστιανική του άγωγή. Και ο γάμος τής όμορφας κοπέλλας με τον μονόποδα νέο εύλογήθηκε από τόν Θεό, γιατί έζησαν εύτυχισμένοι ως τά βαθιά τους γερόματα, και απέκτησαν τρία παιδιά, εκ των όποιων μάλιστα ο ένας, ο Διονύσιος Βεροσής, έγινε και ήγούμενος τής Μονής Πετρώαη. 'Ο πρωτότοκος Κωνσταντίνος Βεροσής υπήρξε τραπέζιτης, και οι άπόγονοί του ζουν ακόμα, έγκριτα μέλη τής 'Αθηναϊκής κοινωνίας.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΛΑΟΙ

ΠΡΟΔΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΚΟΖΑΚΩΝ

Οι Κοζάκοι, οι όποιοι κατοικούν στις όχθες του ποταμού Δόν τής Ρωσσίας, έχουν μερικώς περιεργες προλήψεις, άπ' τις όποιες ή πιο χαρακτηριστικές εινε ή έξής:

"Όπως έμεις θεωρούμε άποφράδα ήμέρα τήν Τρίτη, αυτοί θεωρούν τή Δευτέρα. Τήν ήμέρα λοιπόν αυτή άφίνουν κατά μέρος κάθε εργασία τους και δεν αρχίζουν καμιά έπαχρησι. 'Αποφεύγουν ίδιως να πουλήσουν μαλλιά, γιατί νομίζουν ότι τόν σωμα τους θά γεμίση από σπειριά.

'Επίσης τήν Πέμπτη δεν άλατίζουν ούτε κρέας, ούτε ψάρια, γιατί φοβούνται με φίλως... σκουληκιάζουν.

Τή Μεγάλη 'Εβδομάδα ή γυναίκες των Κοζάκων δεν ύφαινον. Με τον τρόπο αυτό πιστεύουν ότι προφυλάσσουν τά ζωά τους από διάφορες άρρώστειες.

Τις ήμέρες τής νηστείας οι Κοζάκοι του Δόν δεν φυτεύουν λαχανικά. 'Επίσης τή Μεγάλη Πέμπτη άποφεύγουν να σπείρουν ή να φυτεύουν ότιδήποτε, γιατί φοβούνται μήπως τόν προσβάλουν ή κάμπαιες.

Γιά να προφυλάξουν τά ζωά τους από τις έπιδημίες, κρεμούν στους τοίχους των σταύλων και στους φράχτες των μαντροτόχων κρανία άγελάδων, προβάτων, χοίρων και άλλων ζώων πού φόρησαν από έπιδημία. "Εχουν δέ τήν ιδέα ότι ή θεία των κρανίων αυτών τρέπει τόν θάνατο εις φυγήν!

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(*'Ο ποιητής 'Αλφρέδος Μυσσέ στην Αιμέ ντ' 'Αιτόν.*)

'Απρίλιος, 1837. — Γλυκιά μου άγάτη. Θά ήθελα να σου στείλω πίσω τόν μικρό σου γραμματάκι, τόν φιλημένο χίλιες φορές, για να σε παρακαλέσω να τόν φιλήσης ξανά και να μου τόν ξαναστείλεις. Μή γνωρίζοντας τή θέση, όπου ακριβώς τόν άγγιξαν τά χείλη σου, τόν φίλησα, τόν φίλησα, τόν πιπίλισα όλοκληρο. Θά τόν έτρωγα άν ήταν εύτομο πολύτομο. 'Αγάτη μου, δεν μπορώ να σου πώ πόσο είμαι ευτυχισμένος. Ποτέ δεν συνάντησα γυναίκα τόσο άνυπόκριτη και τόσο ειλικρινή όσο εσύ. Ποτέ δεν είδα σε γυναίκα τόσο καρδιά και τόσο λίγη φιλαρέσκεια, τόσο ειλικρινεία και τόσο ευγένεια. Σαναδιαβάω τά τρία σου γράμματα μαζί και κλαίω άπ' τή χαρά μου. Δεν φαντάζεσαι σε τί βαθμό διαφέρεις άπ' τις συνήθισμένες γυναίκες. Δεν ξέρεις τι έκκληξη, τι άπόλαυσι αισθάνεται κανείς πλησιάζοντας ένα πλάσμα σαν και σένα. 'Αγάτη μου, άγάτη μου, όταν συλλογίζομαι ότι μία ψυχή τόσο όμορφη και τόσο άγνη κατοικεί σ' ένα σώμα τόσο όμορφο και τόσο λευκό σαν τόν δικό σου, άναρωτιέμαι άν αξίζει τάχα μα τέτοια εύτυχία, γάχω δική μου τήν ψυχή αυτή, δικό μου τόν σωμα...

"Ω, πόσο δικηνο είχες ναρθής με τήν άνοιξη, με τόν φίλο, με τόν λουλούδινα όλης τής φύσεως!... Πές με τρελλό άν θέλεις. Μα μου φαίνεται πως σε κάθε φίλο σου, ένα λουλούδι άνοίγει στην καρδιά μου...

(*'Ο ίδιος στην ίδια.*)

'Αγάτη μου. Σ' αγαπώ τόσο πολύ, τόσο πολύ, και συ τοιμάς και μου μιλάς για λίπες κι' άρησυχίες μήπως δεν σ' αγαπώ αρκετά. "Ω άγγελέ μου, ό λευκό μου τριαντάφυλλο, ο Θεός δεν λέει ψέμματα, και θάταν ψέμμα άν δεν πιστένε κι' αυτός στην εύτυχία μας! "Ηρθε σε μένα με τήν άπλόητητα ενός άγγέλου. Μου είπες χαμογελώντας και χωρίς διασταμό κάτι πού λένε συνήθως ή γυναίκες ύστερα από χίλια βάσανα και χίλιες κομωδιές, μου είπες πως μ' αγαπάς με όλη τήν παρθενική ειλικρινεία τής ψυχής σου! Δεν ξέρω άν σ' εκτιμώ ή άν σ' αγαπώ περισσότερο. Δεν ξέρω άν βλέποντάς σε, αισθάνομαι περισσότερη διάθεση να φιλήσω τά χείλη σου ή να πέσω στα γόνατά σου.

'Αγαπημένη μου, αγαπημένη μου, πόσο είμαι εύτυχισμένος πού ζω και πού σ' έχω γνωρίσει! Είμαι τρελλός από εύτυχία, τρελλός!

(*'Η Αιμέ άρρώστησε έντωμαξή από τύφο σε μία έπαρχακή πόλη πού είχε πάει, κι' επειδή από τήν άρρώστεια τής αυτή τής είχαν πάσει τά μαλλιά της, είχε άναγκαστεί να βάλη περούνα. Τής γράφει λοιπόν ο Μυσσέ σχετικά:.)*

Λατρεία μου. Δεν φαντάζομαι ότι ή περούνα πού φόρεσες θά σε κάνει ν' αναβάλης τόν έρχομό σου στο Παρίσι. Ούτε στιγμή να μη τόν σκεφθής. "Αν τόν κάνεις, θά εινε τρέλλα. Μα δεν νοιώθεις, αγαπημένη μου, ότι λατρεύω κιόλας τή χαριτωμένη σου περούνα, ότι βρίσκω πως σε κάνει ίσως ακόμα όμορφότερη! Ναι, μικρή μου μαρκεσία, θά σου πηγαίνη έξαίσια ή ξανθή σου περούνα πάνω στο μικρό σου κατό έξυπνο κεφαλάκι! 'Αλλήθεια, εινε ξανθή, σαν τόν χρόμα των μαλλιών σου, ή θέλησες ν' αλλάξής λίγο και τήν έκανες καστανή;

... Λοιπόν, σε περιμένο, άγάτη μου, σε περιμένο μ' άνυπομονησία, σε περιμένο. Καίγομαι από τή λαχτάρα να σε σφίξω στην άγκαλιά μου, να σε γεμίσω με φίλιά. Μου γράφεις ότι σε περιέλας όρισμένα μου λόγια στο τελευταίο μου γράμμα. Παιδί πού είσαι! Είχα τόσο κέφι όταν σου γράφα και άν παρασούθηκα κι' έρωσθα κάτι πού δεν έπρεπε ίσως να γράφω, σ' όρκίζομαι ότι τόν έκανα δίχως να θέλω. Μα θά προτιμούσες να είμαι μελαγχολικός ή σοδαρός; "Όχι, αυτό εινε αδύνατο, όσον καιρό θά μ' αγαπάς. Πιστεψέ με, άγάτη μου, στον κόσμο αυτόν δεν ύπάρχει παρά μόνον ό έρωτας. Εινε τρέλλα να σκοπιζεται κανείς με άλλες έγνοιες. "Όταν περάσει ο καιρός τής άγάτης, τί θά μάζ μείνη; Μονάχα ή άνάμνησί της κι' ή άνάμνησι αυτή εινε τόσο παρική!

Σέ φιλώ στα μάτια, στο στόμα, στα μαλλιά... τής περούνας σου!...

ΑΛΦΡΕΔΟΣ

